

Moje soukromí.Nekoukat!Nešťourat!

Bára a Sára

Bára a Sára byly už od školky nejlepší kamarádky.Dalo by se říct že byly jako sestry .Říkaly si všechno.Občas se i pohádaly,no jako v každém kamarádství.Bára měla jedno velké tajemství a nechtěla,aby to někdo věděl.Její rodiče nemohli mít děti a Báru si adoptovali.Nechtěla, aby to někdo věděl,protože se bála,že by se ji ostatní smály a nebavili se s ní.Řekla to jenom své nejlepší kamarádce Sáře,ale ta ji musela slíbit, že to nikomu,ale nikomu neřekne.

Jednou se pohádaly kvůli nějaké maličkosti.Sára ve vzteku na Báru roztroubila po celé škole,že je Bára adoptovaná.Další den,když přišla Bára do školy se ji všichni ptali:„Báro,ty jsi fakt adoptovaná?“ nebo „Hele ty máš jiný rodiče?“ nebo taky „Jaký to je pocit,když víš,že tady někde po světě běhají tvoji opravdoví rodiče?“ .Bára myslela,že se jí to jenom zdá,ale nezdálo.Sára jim to doopravdy řekla.Bára utekla domů ze školy,lehla na postel a rozbrečela se.Nevěřila tomu,že by jí to Sára udělala.Ten den nikam nešla,ani z pokoje nevycházela

Večer,když přišla její máma z práce,bylo jí divné,že je Bára zavřená sama v pokoji.Šla za ní a zeptala se:„Báro,co je ti?Co se ti stalo??“ Bára se ještě s očima plných slz svěřila:„Když jsem byla malá řekla jsem Sáře,že jsem adoptovaná,řekla jsem jí aby to nikomu neříkala.No a my jsme se včera pohádaly a ona to roznesla po celé škole.A ostatní se mi teď smějou.“ „Ale vždyť na tom není nic špatného.To bys byla radši někde v tom dětském domově?Bud' ráda?že jsme si tě vzali.“ „Vždyť já jsem ráda.“ „Tak proč tady brečíš?Vzchop se a když se ti budou smát tak si jich nevsímej a běž za paní učitelkou,aby jim vysvětlila,že na tom,že je někdo adoptovaný není nic špatného.A teď si pojd' dát s námi večeři než ti to vystydne.“.Bára si otřela slzy a šla si dát večeři.Potom se šla umýt a spát.

Druhý den,když šla do školy zase se ji začali všichni vyptávat a posmívat,„Ty jsi adoptovaná?“ „Tak co,jaký to je ,když víš,že toto nejsou tvoji rodiče?“ .Bára dala na mamčinu radu.Nevšíkala si jich a šla za paní učitelkou,aby ostatním vysvětlila,že na tom,že je někdo adoptovaný, nic není.Paní učitelka si s dětmi celou jednu hodinu o tom povídala a Sáře řekla:„Sáro a od tebe není hezké,že jsi porušila slib a tím i Bářino soukromí“.Sára se cítila trapně,že nedokázala udržet Bářino tajemství a šla se Báře omluvit a doufala,že jí odpustí a bude se s ní dál kamarádit.„Báro,já bych se ti chtěla omluvit,za to co jsem ti udělala.Prosím odpustíš mi to?“ .Bára ji už dávno odpustila,ale dělala jako že se přemýšlí.Potom se usmála a řekla:„Ale jo,já už jsem ti odpustila,ale mrzelo mě žes to řekla.“ „Já vím,ale já jsem měla na tebe takovej strašnej vztek.Nadosmrti kámošky?“Bára se zase usmála „Jo,nadosmrti kámošky.“Bára a Sára se zase umířily.Báře se už nikdo nesmál,braly jí takovou jaká je a ne jestli je nebo není adoptovaná.a tak vše nakonec dobře dopadlo.